

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Veroniky Juříčkové a soudkyň Martiny Küchlerové (soudkyně zpravodajka) a Jiřiny Chmelové ve věci žalobce: **Mgr. T. M.**, zastoupeného JUDr. Markem Dvořákem, advokátem, sídlem nám. T. G. Masaryka 1, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2023, č. j. MV-154910-4/ TP-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2024, č. j. 6 A 141/2023-74,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2024, č. j. 6 A 141/2023-74, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2023, č. j. MV-154910-4/TP-2023.

[2] Žalovaný uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 21. 8. 2023, č. j. KRPS-206103-2/ČJ-2023-0100AP. Povinný subjekt část poměrně obsáhlé žádosti stěžovatele o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o informacích“), odmítl (konkrétně šlo o část 1b a 3a žádosti).

[3] Stěžovatel ve specifikované části žádosti požadoval poskytnutí kopie dokumentu o ukončení prověřování podezření (část 1b žádosti) a dále poskytnutí informace

(deanonymizaci informace) týkající se souhrnných částek obsažených v dokumentu Policie České republiky (část 1b a 3a žádosti). Stěžovatel je publicista a informace požadoval v souvislosti se svou prací. Uváděl, že obchodní společnosti AA STYLL, spol. s r.o. (dále jen „AA Styll“) byla vyplacena státní a evropská dotace, přičemž projekt (vybudování recyklační linky v Brodě u Příbrami) nebyl nikdy realizován a prostředky nebyly vráceny. Správcem rozpočtu bylo konstatováno porušení rozpočtové kázně a nařízeno vrácení prostředků, k čemuž nedošlo pro nedobytnost. Statutárním orgánem a společníkem této společnosti byl mj. zastupitel města. Stěžovateli nebyly poskytnuty kompletní informace, které žádal, neboť v nich bylo anonymizováno jméno jednatele společnosti AA Styll v době poskytnutí dotace. Současně povinný subjekt odmítl poskytnout informaci ohledně celkové částky převedené společností AA Styll ve prospěch společnosti ODES a ohledně celkové částky vrácené společností ODES ve prospěch společnosti AA Styll. Stěžovatel měl a má za to, že s ohledem na zapojení zastupitele města Příbram je zde dán veřejný zájem na tom, aby tyto informace byly přístupné.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou městský soud dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem označeným v záhlaví jako nedůvodnou zamítl.

[5] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku shrnul, že v rámci poskytnutého „Vyhodnocení“, což byl výstup policejního orgánu při prověřování možné trestní odpovědnosti osoby, nebyl poskytnut údaj o fyzické osobě (jméno, příjmení, datum narození). Souhlasil se žalovaným, že se jedná o osobní údaj, který není možné poskytnout podle § 8a odst. 1 zákona o informacích. Zároveň konstatoval, že tento údaj není údajem, který splňuje definici § 8a odst. 2 zákona o informacích, neboť se nijak netýká veřejné nebo úřední činnosti této osoby, ani nevypovídá nic o jejím funkčním nebo pracovním zařazení. Městský soud zdůraznil, že poskytnutí tohoto osobního údaje není veřejným zájmem. Poskytnutí požadované informace není ani v souladu s požadavkem kontroly veřejnosti, neboť veřejné prostředky byly poskytnuty právnické osobě, nikoliv dané fyzické osobě. Právní úprava obsažená v nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů; dále jen „nařízení GDPR“), neobsahuje nic jiného a nikterak nekoliduje s § 8a zákona o informacích.

[6] K námitce nedostatečnosti testu proporcionality provedenému povinným subjektem městský soud dodal, že tento test je pro posouzení naplnění zákonného požadavku v daném případě nadbytečný. Jeho provedení by přicházelo v úvahu při hodnocení samotné právní normy (tedy § 8a odst. 1 zákona o informacích) při kontrole ústavnosti. K tomu však žalovaný ani povinný subjekt nejsou oprávněni. Pokud správní orgány provedly posouzení informace podle zákona o informacích a tento postup zdůvodnily, není nutné provádět test proporcionality ve smyslu kolize dvou základních práv v obecné rovině (práva na soukromí a práva na poskytnutí informace), neboť v této obecné rovině test provedl již zákonodárce přijatou právní úpravou.

[7] Ohledně neposkytnutí informací, které jsou obsahem bankovního tajemství, městský soud shrnul, že rozhodnutí o neposkytnutí informace nesměřovalo k částce, která byla

pokračování

v rámci dotace obchodní společnosti vyplacena (ta je veřejně dostupná na internetu), ale k pohybu financí (peněžních prostředků) mezi touto společností a třetí osobou, případně informacím o těchto účtech, včetně osob disponentů, a pohybů prostředků na účtech. Takové informace spadají pod definici bankovního tajemství podle § 38 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách. Pokud je v rámci své kompetence shromáždily orgány činné v trestním řízení (jimž tyto informace banka musí poskytnout), jedná se o informace, které stále podléhají bankovnímu tajemství, což musí povinný subjekt respektovat.

II. Kasační stížnost a další vyjádření účastníků

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že městský soud nedostatečně posoudil jeho námitky vznesené proti rozhodnutí žalovaného a povinného subjektu ve třech oblastech. Tyto oblasti se týkaly testu proporcionality, veřejného zájmu jako protiváhy k ochraně osobních údajů veřejných činitelů a problematiky vztahu práva na informace a bankovního tajemství. Námitkou ohledně nedostatečnosti testu proporcionality se městský soud odmítl dle stěžovatele zabývat úplně.

[9] Pokud městský soud dospěl k závěru, že v projednávané věci byl test proporcionality nadbytečný, stěžovatel poznamenal, že tento test se rozhodl provést sám povinný subjekt. V takovém případě ovšem měly být v zájmu přezkoumatelnosti rozhodnutí dostatečně zřetelně uvedeny jak faktory ve prospěch odmítnutí informací, tak faktory ve prospěch poskytnutí informací. Povinný subjekt v rámci svého vyhodnocení neuvedl (nedefinoval), kterou z rovnocenných „kolidujících hodnot“ v rámci příslušného porovnání práv považuje za „zasahující“ právo a kterou za chráněné právo, a co považuje za „stanovený cíl“. V okamžiku, kdy se povinný subjekt sám rozhodl provést test proporcionality, bylo povinností městského soudu zhodnotit jeho řádnost a správnost. To se však nestalo a městský soud se omezil toliko na konstatování, že test proporcionality byl nadbytečný.

[10] Dle stěžovatele městský soud nedostatečně zohlednil i význam veřejného zájmu v dané věci. Informace měly být stěžovateli poskytnuty s ohledem na čl. 6 odst. 1 písm. e) či f) nařízení GDPR. Ve smyslu uvedených článků je zpracování požadovaných informací nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu, či pro účely oprávněných zájmů třetí strany. Městský soud se možnou aplikací uvedených ustanovení podrobněji nezabýval, pouze konstatoval, že nařízení GDPR a zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, neobsahují úpravu, která by kolidovala s § 8a zákona o informacích. Dle názoru stěžovatele je to ale právě nařízení GDPR, které poskytuje prostor pro úvahy směřující k poskytnutí jím požadovaných informací. Ani touto otázkou se ale městský soud nezabýval.

[11] Stěžovatel dále poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 56 T 7/2022. Z tohoto rozsudku plyne, že pro osobu, která vstoupí do politiky a uchází se o nejvyšší veřejné funkce, je běžné vystavení se zvýšené pozornosti a kontrole veřejnosti, především médií. Z pohledu obyvatel Příbrami je „dotační minulost“ příbramských zastupitelů stejně podstatná, jako je z pohledu všech obyvatel ČR podstatná „dotační minulost“ poslanců. V projednávané věci se nejedná o soukromou záležitost konkrétní fyzické osoby, ale o její zacházení s veřejnými prostředky v roli jednatele společnosti, která obdržela dotaci. Uvedený jednatel je přitom v současnosti zároveň zastupitelem.

[12] Pokud jde o argumentaci městského soudu (a před ním žalovaného) bankovním tajemstvím, stěžovatel zdůraznil, že nic, co by jím bylo kryto, nepožadoval. Stěžovatel nepožadoval kopii výpisů ani informace o jednotlivých převáděných částkách, které jsou ve výpisech uvedeny. Stěžovatel se dotazoval na souhrn všech převáděných prostředků mezi společnostmi. Tato informace představuje výsledek zpracování dílčích podkladových informací ze strany Policie ČR. Jde o informaci odlišnou např. od detailního (položkového) obsahu bankovních výpisů nebo od sdělení týkajícího se konkrétních částek bankovních převodů provedených ke konkrétním kalendářním datům. Proto taková nová, souhrnná informace vytvořená Policií ČR dle názoru stěžovatele nepředstavuje bankovní tajemství. Vzhledem k tomu, že ani jedna ze společností již neexistuje, nemůže poskytnutím informace o souhrnné částce převodů dojít k poškození jejich obchodních zájmů ani k narušení obchodního tajemství. Stěžovatel chtěl tímto způsobem zjistit možné překrývání se vrácených finančních prostředků mezi společnostmi s poskytnutou dotací.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah rozsudku městského soudu a dále na obsah vydaných rozhodnutí, v nichž jsou dle jeho názoru námitky stěžovatele podrobně vypořádány. Žalovaný navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Ve vztahu k třetí kasační námitce uvedl, že v ní stěžovatel pouze předkládá své úvahy o možném překrývání dotačních a soukromých finančních prostředků v transakcích mezi společnostmi.

[14] Na vyjádření žalovaného reagoval stěžovatel v replice. V ní zejména odkázal na argumentaci uvedenou již v kasační stížnosti. Možný výskyt veřejných finančních prostředků v rámci finančních transakcí dle názoru stěžovatele zvýrazňuje veřejný zájem na poskytnutí informací a oslabuje jejich ochranu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud k prvnímu okruhu kasačních námitek úvodem shrnuje relevantní právní úpravu ochrany osobních údajů a možnosti jejich poskytování.

[17] Podle § 8a odst. 1 zákona o informacích platí, že *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*. Podle odst. 2 téhož ustanovení zákona platí, že *povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypoovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení*.

[18] Informace týkající se ochrany osobnosti, projevů osobní povahy či soukromí a osobní údaje smějí být povinnými subjekty poskytovány jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tedy zejména se zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, nařízením GDPR a zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.

[19] Ustanovení § 8a zákona o informacích však nic nemění na tom, že podle tohoto zákona lze o takové informace žádat a že povinný subjekt musí žádost dle zákona o informacích vyřídit a - nepřeváží-li nad právem na poskytnutí informací zájem na ochraně

pokračování

osobnosti, projevů osobních povahy, soukromí či osobních údajů - požadované informace poskytnout (resp. v případě neposkytnutí požadovaných informací vydat správní rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podle § 15 tohoto zákona). Ochrana osobních údajů byla v některých aspektech upřesněna s účinností od 25. 5. 2018 nařízením GDPR. Na nařízení GDPR následně navázal zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Tento zákon, který nabyl účinnosti se značným zpožděním oproti nařízení GDPR až dne 24. 4. 2019, je třeba „číst“ a vykládat ve spojení s tímto nařízením.

[20] Poskytovat osobní údaje podle zákona o informacích lze jen na základě jednoho z právních titulů stanovených v čl. 6 nařízení GDPR. Právních titulů pro poskytnutí informace může být ve stejné chvíli více (srov. TUHÁČEK, M. In TUHÁČEK, M., JELÍNKOVÁ, J. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. Wolters Kluwer: Praha, 2023. s. 379, § 8a).

[21] Článek 6 odst. 1 písm. e) a f) nařízení GDPR stanoví, že *zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:*

e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;

f) zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě. První pododstavec písm. f) se netýká zpracování prováděného orgány veřejné moci při plnění jejich úkolů.

[22] V nynější věci tak byl povinný subjekt, jako správce osobních dat, povinen posuzovat, zda existuje právní titul pro jejich poskytnutí žadateli. Stěžovatel se domáhal poskytnutí informace (osobních údajů) na základě zákona o informacích. Jako právní titul pro poskytnutí informací tedy uvedl tento zákon, který v § 8a odst. 1 přikazuje, aby v případě žádosti o poskytnutí osobních údajů povinný subjekt postupoval v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tedy podle nařízení GDPR, respektive podle zákona o zpracování osobních údajů. Povinný subjekt tak byl povinen zkoumat existenci důvodů, opravňujících jej postupovat podle čl. 6 odst. 1 GDPR. Tyto důvody však neshledal.

[23] Stěžovatel se dovolával zejména existence veřejného zájmu ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. e) nařízení GDPR, který spatřoval v tom, že daná fyzická osoba je zastupitelem města Příbrami a její minulost, pokud jde o podezření spjaté s nakládáním s veřejnými prostředky, podmínku veřejného zájmu na sdělení dané informace splňuje.

[24] Povinný subjekt a žalovaný správně dospěli k závěru, že v takovém případě je namíste aplikovat test proporcionality, neboť je třeba zvážit poměr mezi právem na ochranu osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů a mezi právem na informace (k tomu povinný subjekt odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 40/08, a ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96). Povinný subjekt provedl test proporcionality na str. 8 vydaného rozhodnutí a žalovaný se s jeho závěry ztotožnil. Doplnil, že v daném případě postačuje základní úvaha stran poměrování základních práv a není nutné, aby povinné subjekty prováděly třístupňový test

proporcionality, který aplikuje Ústavní soud při abstraktní kontrole ústavnosti právních norem (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16).

[25] Nejvyšší správní soud v tuto chvíli nehodnotí, jak kvalitně byl v kontextu žádosti o informace a následných odvolacích námitek test proporcionality proveden. Dospěl však k závěru, že městský soud pochybil ve své úvaze, že nebylo namístě jej provádět. Z tohoto důvodu městský soud v napadeném rozsudku věcně nevypořádal stěžovatelovu žalobní námitku směřující proti argumentaci obsažené v rámci testu proporcionality, jehož výsledkem bylo upozadění práva na informace před právem na ochranu osobních údajů, s čímž stěžovatel nesouhlasil. Stěžovatel po celou dobu řízení poměrně konzistentně poukazuje na skutečnosti, kterými se pokouší dovolat aplikace čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR, které upravuje důvody pro poskytnutí informací týkajících se osobních údajů, jak předpokládá § 8a odst. 1 zákona o informacích. Na tuto jeho argumentaci ve vydaných rozhodnutích reagovali povinný subjekt i žalovaný, městský soud však v napadeném rozsudku nikoli.

[26] Městský soud v odůvodnění svého rozsudku zároveň chybně odkazoval na zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Tento zákon byl však již ke dni 24. 4. 2019 zrušen a nahrazen zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.

[27] Dle Nejvyššího správní soudu není rozhodným fakt, že dokumenty od povinného subjektu se primárně, stran prověřování, týkaly právnické osoby, a nikoli dané fyzické osoby. Požadován byl údaj, který byl v takových dokumentech obsažen. Na druhou stranu však Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že v daném případě není namístě aplikovat § 8a odst. 2 zákona o informacích. Poskytovat bez dalšího informace o veřejně činných osobách je možné jen za předpokladu, že takové informace vypovídají o jejich veřejné či úřední činnosti, pracovním či funkčním zařazení. Pakliže se informace vztahující ke konkrétní úřední osobě týkají jejího soukromí, což informace o minulém působení úřední osoby v soukromé společnosti nepochybně je (bez ohledu na to, zda taková společnost čerpala veřejné prostředky z dotace), nejedná se o informaci, jež by podléhala § 8a odst. 2 zákona o informacích. Nevztahuje se totiž k současné úřední činnosti veřejně činné osoby.

[28] Nejvyšší správní soud tak shledal rozsudek městského soudu ve vztahu k vypořádání prvního okruhu kasačních námitek nepřezkoumatelným. Městský soud dospěl k závěru, že osobní údaje v podobě jména, příjmení a data narození fyzické osoby obsažené v dokumentu označeném jako „Vyhodnocení“ a zpracovaném povinným subjektem neměly být poskytnuty, neboť spadají pod výluky dle § 8a odst. 1 zákona o informacích. Uvedené ustanovení však nevylučuje, že takové údaje nelze poskytnout, je však možno tak učinit jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Takovým předpisem je nařízení GDPR, které v čl. 6 odst. 1 upravuje důvody, za kterých je možné osobní údaje zpracovávat a případně i poskytnout. Ve smyslu čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR proto bylo namístě poměřit důvody pro poskytnutí takové informace tvrzené stěžovatelem s dopady do osobní sféry dotčené osoby.

[29] Úkolem městského soudu bylo toto posouzení provedené správními orgány za daných skutkových okolností přezkoumat, což však neučinil. Zatížil tak napadený rozsudek vadou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje v této části rozhodnutí

pokračování

přezkoumat (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2024, č. j. 7 As 38/2023-21). K namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu lze taktéž odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25).

[30] Důvodnou je i poslední stěžovatelova námitka. Městský soud nesprávně dovodil, že informace, i souhrnná, o objemu finančních prostředků přeposílaných mezi účty dvou společností, je kryta bankovním tajemstvím ve smyslu § 38 zákona o bankách. Nejvyšší správní soud však ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016-104, již dříve judikoval, že povinnost mlčenlivosti spojená s bankovním tajemstvím dle § 38 odst. 1 zákona o bankách stíhá pouze banku. Městský soud se tak v dalším řízení bude povinen znovu zabývat tím, zda má povinný subjekt povinnost poskytnout i druhou stěžovatelem požadovanou informaci (§ 16 odst. 6 zákona o informacích), neboť odůvodnění napadeného rozsudku, o které městský soud nyní opřel neposkytnutí druhé požadované informace, neobstojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, pročež napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu